

KENNETH ERIKSSON

RIKOLLIS-
JENGIE
POHJOLA

BAZAR

KENNETH ERIKSSON

**RIKOLLIS-
JENGIEN
POHJOLA**

BAZAR

Ensimmäinen painos

© Kenneth Eriksson ja Bazar Kustannus 2026

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-870-349-5

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@bazarkustannus.fi

SISÄLLYS

ESIPUHE	9
ALKUSANAT	13
 LIIVIJENGIT ELI PROSENTTIJENGIT	 23
 HELLS ANGELSIIN JA BANDIDOSIN NOUSU POHJOLASSA.....	 35
Tanska biker-kulttuurin porttina Pohjolaan	36
Ruotsin ja Norjan Hells Angels -osastojen synty	38
Overkill, Iron Hog ja Suomen punavalkoinen kamppailu	39
Marko Hirsma ja Bandidosin suomalainen alkuperä.....	40
Cannonballin itsenäinen tie	41
Bandidos nousee vastavoimaksi Tanskassa ja Ruotsissa	42
Undertakers MC:stä Bandidos Finlandiksi	43
 POHJOLAN MOOTTORIPYÖRÄKERHOJEN SOTA	 45
Kostonkierre alkaa	46
Sota leviää Suomeen ja Norjaan.....	47
Vuosi 1996: väkivalta saavuttaa huippunsa.....	51
Viimeiset iskut ja sodan hinta	58
Rauhansopimus televisiokameroiden edessä.....	61
Sodan saldo Pohjolassa	62

SODANJÄLKEINEN AJANJAKSO POHJOLASSA.....	65
Poliisin paine ja kerhojen sisäinen väkivalta	65
Vanhan liiton jengit saavat uusia haastajia.....	69
Vankilajengit ja katuverkostot muuttavat kenttää.....	79
Mihin prosenttijengien valta on menossa?	104

SODANJÄLKEINEN AJANJAKSO SUOMESSA	111
Hells Angels.....	112
Bandidos	115
Cannonball.....	119
Rogues Gallery eli RG.....	125
Natural Born Killers eli NBK.....	127
United Brotherhood eli UB	134
Outlaws	140
Satudarah MC.....	142
Muita jengejä.....	148
Prosenttijengimaailman tulevaisuus.....	157

TAPAUKERTOMUKSIA LIIVIJENGIEN VALLANKÄYTÖSTÄ.....	165
Alvit pitää maksaa liivijenginkin	165
Todellista <i>brotherhood</i> -toimintaa	170
Toimintaa kuin 1920-luvun Chicagossa.....	175
Parisuhteen hinta.....	188
Kun kissa on poissa, hiiret hyppivät pöydälle	193

JENGIKULTTUURIN RAKENTUMINEN JA KEHITTYMINEN

RUOTSISSA	201
Aseellisten ryöstöjen kasvu 1970–2000-luvuilla.....	202
Jugoslavia-laistaustaisten rikollisryhmien muodostuminen...	202

Arkanin ryöstörikkokset Ruotsissa 1970-luvulla.....	203
Veljeskunnan nousu ja lasku	204
Rahalaitos- ja arvokuljetusryöstöjen aika.....	206
Sotilaalliset ryöstäjät.....	207
930 miljoonan kruunun ryöstö	210
Ammuskelua uimarannalla.....	211
Göteborgin ryhmittymät ja lähiöverkostojen nousu	213
Malmön verinen falangisota	214
Biskopsgårdenin pitkä kostonkierre	215
Södertäljen verkostot	218
Södertäljen mafia vastaan X-Team.....	220
Ronna ja Saltskog – verkostojen sisäinen sota	221
Ruotsin uudet jengisodat.....	222
Poliisin silmin Rinkebyssä.....	224
Rumbaa, Foxtrotia ja Mansikka	226
Verkostojen johto siirtyy ulkomaille	227
Kun kohteiksi joutuvat myös omaiset.....	229
Raskaasti aseistettu Ruotsin alamaailma.....	230
Lapsisotilaat ja ulkoistettu väkivalta.....	233

JENGIKULTTUURIN RAKENTUMINEN JA KEHITYMINEN

SUOMESSA.....	235
Pimeää viinaa ja keikkarikollisuutta	236
Pankkiryöstöjen huippuvuodet.....	241
Huumausainekauppa muuttaa rikollisryhmien luonnetta.....	244
Virolaisverkostot ja kansainvälistyvä alamaailma	247
Uudet maahanmuuttajataustaiset rikollisverkostot	252
Katujengit ja ruotsalaisten verkostojen tulo Suomeen	255
Suomi osana pohjoismaista huumemarkkinaa.....	257

Ruotsalainen väkivallan malli Suomessa	259
”Katujengejä” ja katujengejä	262
”Katujengi” maailmalla ja meillä	270
Kurdish Mafia vs. L-City	276
RK98.....	284
Nuorisoryhmiä vai katujengejä?	287

OLEMMEKO RUOTSIN TIELLÄ?	295
Lähiöiden eriytyminen ja jengiväkivallan kasvu.....	298
Miksi alaikäiset päätyvät tekijöiksi?	300
Väkivallan aallot ja koston logiikka	301
Mitä Ruotsin kehitys merkitsee Suomelle?	302
Huumausainekauppa yhdistää	304
Pohjoismainen ongelma, ei vain Ruotsin	306
Ennaltaehkäisy ja rikoskierteestä irtautuminen.....	308
Rangaistusasteikot	308
Nuoret rikoksenteijät ja vastuun rajat.....	312
Suomen vahvuudet viranomaisyhteistyössä.....	313
Mitä on tehtävä?	314

LÄHTEISTÄ	317
------------------------	-----

ESIPUHE

30. päivänä maaliskuuta 2020 kello 1.50

Hesarin jakaja Tomek oli Kallvikintie 7:n luona täyttämässä aamulehtikärryään. Mittari näytti kahdeksaa astetta pakkasta. Oli hiljaista. Kesken työnsä Tomek kiinnitti huomiota Kallvikintietä uimarannan suunnasta hölkkäävään somalialaisen näköiseen mieheen. Tällä oli yllään ainoastaan bokserialushousut, ei edes kenkiä jalassa. Hieman erikoinen lenkkeilyvaatetus, Tomek mietti.

Mies juoksi Tomekin luokse ja pyysi saada lainata puhelinla. Hän kertoi tulleensa ryöstetyksi Vuosaaren uimarannalla ja halusi poliisit paikalle. Tärisevän miehen kertomuksesta selvisi, että tapahtumien ketju oli alkanut pari tuntia aiemmin.

Palataan siis ajassa taaksepäin sinne, mistä kaikki alkoi.

Abu torkahteli Hiihtäjäntiellä sijaitsevan asuntonsa sohvala telkkarin edessä. Kesken horroksen hän kuuli, että joku koputti asunnon oveen. Hän vilkaisi kelloa. Se näytti, että vuorokausi vaihtuisi pian. Mies epäröi hetken. Pitäisikö nousta sohvalta? Kuka mahtoi tähän aikaan olla oven takana? Lopulta Abu nousi ylös, uteliaisuus voitti järjen. Hän avasi oven ja huomasi heti ehkä tehneensä elämänsä suurimman virheen.

Ovella oli kolme naamioitunutta miestä, joista kahdella oli machete-veitsi ja kolmannella vasara.

Miehet tunkeutuivat asuntoon. Yksi machete-miehistä painoi veitsen Abun kaulalle kahden muun alkaessa penkoa asunnon kaappeja. Miehet ottivat käteistä rahaa, asunnon avaimet ja Louis Vuitton -olkalaukun ja poistuivat asunnosta.

Abu lähti seuraamaan heitä. Talon edustalla miehet uhkasivat puukottaa Abua, jolloin hän perääntyi ja palasi asuntoonsa.

Noin tunnin kuluttua Abu lähti ulos tavatakseen kaveriaan. Tämä odotti läheisellä pysäköintipaikalla, jossa Abu näki myös vihreän Citroën-merkkisen henkilöauton. Siitä nousi neljä somalimiestä. Miehet olivat peittäneet kasvojensa alaosan liinalla, mutta Abu tunnisti heidät asuntoonsa aiemmin tunkeutuneiksi miehiksi. He olivat tuttuja, mutteivät ystäviä. Kaksi heistä tuli hänen luokseen.

Yksi miehistä otti esille käsiaseen, osoitti sillä Abua päähän, ja sanoi, että nyt pitää jutella, mutta ei täällä. Miehen uhkaamana Abu nousi Citroëniin. Hänet kuljetettiin läheiselle Kallahden uimarannalle, missä hänet usutettiin ulos autosta. Sitten hänen käskettiin kävellä lähellä olevaan metsikköön, missä häntä aiemmin käsiaseella uhannut mies potkaisi häntä kasvoihin.

Abu kaatui maahan, ja autossa olleet kolme muuta miestä alkoivat pahoinpidellä häntä potkimalla ja lyömällä. Asemies uhkasi ampuu häntä polveen, Abu saisi valita kumpaan. Laukausta ei kuulunut. Miehet käskivät Abun riisuuntua ja hänen kieltäytyessään pahoinpitely jatkui. Hän ymmärsi lopulta, että olisi parempi totella. Häneltä vietiin päällyshousut, paita, sukat, takki ja kengät sekä Hugo Boss -merkinen rannekello.

Puhelin oli otettu jo aiemmin autossa. Ainoa jäljelle jäänyt vaatekappale olivat bokserit.

Lopulta miehet nousivat autoon, poistuivat paikalta ja jättivät Abun lähes alastomana hyiseen metsään. Hän käveli 15–20 minuuttia yrittäen saada apua läheisistä taloista, joista hänelle ei avattu ovea. Lopulta hän kohtasi lehdenjakaja Tomekin, sai soitetuksi hätäkeskukseen ja selitetyksi, mitä oli tapahtunut ja millä autolla tekijät olivat liikkeellä.

Jo kello 1.26 ennen hätäkeskuksen ilmoitusta järjestyspoliisin partio pysäytti Vuosaaren Meripellontiellä Citroën-merkkisen henkilöauton tarkastaakseen rutiininomaisesti sen kuljettajan ajokunnon. Sitikkaa kuljetti Sakke-niminen somalimies, ja sen matkustajina olivat Ibra, Muhis ja Jamal. Jamalilla ei ollut mukana henkilöpapereita, eikä hän puhunut lainkaan suomea.

Auto ja sen kuljettaja sekä kolme matkustajaa olivat vielä partiolla käsittelyssä, kun hätäkeskus antoi poliiseille keikan ryöstöstä. Pian selvisi, että pysäytetty auto ja siinä olleet henkilöt todennäköisesti liittyisivät ryöstöön. Niinpä päivystävän komisarion määräyksestä autossa tehtiin paikanetsintä, jonka yhteydessä löytyi Abun omaisuutta. Autosta löytyi lisäksi muutama sata grammaa huumausainetta. Ampuma-asetta ei löytynyt. Autossa olleet neljä miestä otettiin kiinni epäiltyinä osallisuudesta törkeään ryöstöön ja heidät toimitettiin Helsingin poliisivankilaan.

Juttu tuli minun pöydälleni tutkittavaksi. Pian kävi ilmi, että kiinni otettu Jamal oli antanut poliisille väärät henkilötiedot. Hänen oikea nimensä oli Maikal ja hän oli kotoisin

Ruotsista. Maikalilla oli Ruotsissa jo vankka väkivaltarikostausta, ja hän oli korkeassa asemassa pahanmaineisessa Dödspatrullen-ryhmittymässä.

Tämä oli ensimmäinen kerta, kun kyseisen pahanmaineisen jengin jäsen oli jäänyt kiinni Suomessa epäiltynä rikoksesta, mutta ei viimeinen. Oliko tämä lähtölaukaus uudenvuodenlaulun rikostyyppiin ja jengirikollisuuteen Suomessa?

ALKUSANAT

Mitä tarkoittaa rikosjengi? Onko niitä aina ollut vai onko kyse nykyaikana syntyneestä rikosilmiöstä? Tässä kirjassa haen vastausta muiden muassa näihin kysymyksiin. Vertaan sitä, miten rikollisjengit ovat toimineet eri aikakausina ja miten ne ovat muuttuneet. Vai ovatko ne edes muuttuneet? Mikä oli trendikästä ennen? Onko se enää?

Tässä kirjassa käydään läpi erityisesti viimeisten neljänkymmenen vuoden jengirikollisuutta rikoskeissien kautta ja pohditaan, miten tämäntyyppisen ”rikosgenren” toimintaan on puututtu ja voisi puuttua. Monella ihmisellä on näkemyksensä siitä, moni on lukenut ja opiskellut paljon aiheesta ja tehnyt tutkimusta, monella on vankka käytännön kokemus siitä työnsä kautta, mutta löytyykö kysymyksiin yksinkertainen vastaus?

En usko.

Minulla itselläni on liki 40 vuoden kokemus poliisin työstä. Siitä 35 vuotta olin rikostutkinnassa, josta reippaat kolmekymmentä vuotta tekemisissä järjestäytyneen rikollisuuden eri muotojen kanssa ryhmänjohtajan roolissa. Ryhmämme ei työskennellyt pelkästään kirjoituspöytäpoliiseina. Työmme tehtiin sekä konttoreissa että kentällä niin esitutkinnallisten tehtävien

kuin kiinniottojen, tarkkailun, kotietsintöjen, telekuuntelun, kuulustelujen ja esitutkintapöytäkirjojen kasaamisen parissa. Työhön kuului joskus hyvinkin fyysisiä kontakteja rikollisten kanssa kenttäolosuhteissa ja toisaalta tutkintaa poliisitaloissa.

Hoidimme keissit alusta loppumetreille. Tällä tarkoitan sitä, että keissi oli pois käsistämme vasta, kun siitä oli annettu lainvoimainen tuomio. Olimme mukana koko oikeusprosessin ajan oppiaksemme, mitä pitää huomioida tutkinnassa, jotta keissimme menestyisivät oikeudessa. Usein varsinkin jengirikollisuuden ja järjestäytyneen rikollisuuden jutuissa joku pyrki vaikuttamaan asianomistajiin ja todistajiin. Sekin oli huomioitava. Syyttäjäyhteistyö oli silloin kaiken A ja O, koska syyttäjähän oli se, joka perusti työnsä meidän hankkimaamme näyttöön ja esitteli keissin oikeudessa. Ketju oli yhtä vahva kuin sen heikoin lenkki.

Minulla on ollut suuri kunnia saada seurata ”tappituntumalta”, miten jengien ja järjestäytyneen rikollisuuden toiminta on muuttunut kolmenkymmenen vuoden aikana niin Suomessa kuin kansainvälisesti. Olen saanut useamman kerran työskennellä Ruotsin poliisin kanssa nimenomaan jengirikollisuuteen liittyvissä asioissa. Vuonna 2019 olin virkamiesvaihdossa Tukholman poliisin erikoisryhmässä, jonka tehtävään kuului työskennellä tuolloin ongelmalähiöinä pidetyissä Rinkebyssä, Tenstassa, Kistassa, Hjulstassa ja Husbyssä. Varsinkin Rinkebyssä oli tuolloin väkivaltaisia rikollisjengejä, lähinnä Shottaz ja Dödspatrullen, joiden välillä käytiin veristä sotaa. Erikoisryhmämme tehtävänä oli puuttua niiden rikolliseen toimintaan, saada rikoksenteikijöitä edesvastuuseen teoistaan ja siten taata rauha kylässä.

Siirryin eläkkeelle kesällä 2021, koska silloin mielestäni oli oikea hetki. Tarzan-filmeissä vanhat norsut siirtyvät vesiputouksen taakse, kun tulee aika siirtyä ”seuraavalle tasolle”. Samaa voisi sanoa vanhoista eläkeläispollareista: me kävelemme vesiputouksen taakse ja alamme nauttia ansaitusta eläkkeestä. Siellä on luotettava siihen, että seuraava sukupolvi klaaraa työnsä vähintään yhtä hyvin kuin me teimme. Uusi ajanjakso tuo aina uudet kujeet ja vaatimukset, mutta on hyvä muistaa, että edellinen sukupolvi jättää aina jälkeensä tietoa, jota voi hyödyntää uudellakin aikakaudella.

Rikosten selvittäminen ei ole ydinfysiikkaa. Rikoksia on aina tehty ja niitä on selvitetty niillä menetelmillä, mitä on ollut käytössä. Perustavoite poliisin työssä on ollut aina sama: rikostapausten ratkaiseminen ja tekijöiden saaminen edesvastuuseen. Niin se on nytkin, vaikka vuosien mittaan rikoksista on tullut monimuotoisempia ja rikollisuus on muuttunut ja kansainvälistynyt. Lisähaasteita on tullut, mutta toki tänä päivänä poliisien työkalupakissakin on uusia menetelmiä, jotka auttavat työssä.

En jäänyt eläkkeellä tuleen makaamaan vaan kirjoittelen ajan kuluksi nyt kirjoja ja olen mukana tv-sarjoissa ja podcasteissa. Niiden aiheet ovat tietenkin liittyneet vanhaan ammattiini, eihän tiikeri raidoistaan pääse. On helpompaa käsitellä tuttuja asioita kuin vieraita.

En ole akateeminen henkilö, joka tuottaisi tekstiä syväanalyysin kautta. Niinpä tämä kirja perustuu saamiini tietoihin ja henkilökohtaisiin kokemuksiini poliisin urani varrelta. Olen eläkkeelläkin pitänyt verkostojeni kautta yllä ajankohtaista tietämystäni jengirikollisuudesta – muun muassa

työskentelemällä podcastien parissa. Uskallan väittää olevani aika hyvin ajan tasalla siitä, mitä tapahtuu ja mitä tulevaisuudessa voi tapahtua jengirikollisuudessa. En kuitenkaan väitä, että kaikki mitä sanon, olisi jumalansanaa. Tiedän, että jengirikollisuudesta riittää mielipiteitä ja ettei ole oikeita tai vääriä mielipiteitä, ainoastaan erilaisia.

Puhutaan, että Suomi olisi rikollisuuden suhteen matkalla ”Ruotsin tielle”. Tällä viitataan huoleen järjestäytyneen rikollisuuden, rikollisverkostojen ja katujengien toiminnan leviämisestä Suomeen. Ruotsin rikollisuuden leviäminen Suomeen on ollut mielestäni odotettavissa, ei yllättävää. Nyt Suomessa pyritään estämään Ruotsin kaltaisen rikostilanteen kehittymisen kaikin voimin.

Tuon tässä kirjassa esille eri ajanjaksojen rikoksiin liittyviä ongelmia ja tapoja, joilla niitä on ratkaistu, ja kuvaan tilannetta aivan viime hetkiin asti. Lukijana saat itse muokata mielipiteesi siitä, minne suuntaan olemme menossa seuraavaksi ja mitä nyt pitäisi tehdä.

Rikoksia on tehty niin kauan kuin on ollut ihmisiä. Rikollisjengejä tai rikollista toimintaa harjoittaneita ryhmittymiä on myös esiintynyt erilaisissa muodoissa kautta historian. On ollut selkeästi johdettuja ja löyhemmin rakennettuja ryhmiä. 1800-luvun villissä lännessä oli paljon pankkeja ja rahaa kuljettavia junia ryösteleviä porukoita. Osa niistä oli kiinteämpiä, osa ryöstöjä varten kasattuja löyhiä ryhmiä. Porukat saivat nimensä yleensä vetäjänsä, vaikkapa Jesse Jamesin mukaan.

Merirosvot taas ovat kautta aikain ryöstelleet rannikko-alueiden kaupunkeja ympäri maailmaa. 1630–1750 välinen aika oli merirosvojen kulta-aikaa valtamerillä. Silloin rosvouksen kohteena olivat kauppalaivat, joiden saalis tai jopa koko miehistö pyrittiin kaappaamaan. Osa kaappareista toimi jonkin valtion valtuuttamana ja ryösti luvan kanssa vihollismaiden aluksia. Kaappariryhmät olivat parhaimmillaan hyvin johdettuja ja osittain siis myös laillisia. Keskiajalla toimi kirkonkin nimissä ryhmiä, joiden tekojen voisi nykyisin katsoa täyttäneen rikollisen toiminnan määritelmät, mutta ehkä siihen aikaan katsottiin, että keinot kuin keinot olivat hyväksytyjä ylevämmän päämäärän saavuttamiseksi.

Miten sitten nykyajan rikoksia tehtailevat ryhmät eroavat näistä? Eroavaisuuksia tietysti on, koska uudet aikakaudet tuovat uudet toimintamallit ja kujeet, mutta perustavoite rikollisilla on kuitenkin aina ollut sama: taloudellinen hyöty ja valta.

Kun puhutaan rikoksia tehtailevista ryhmistä kansankielellä, yleisesti käytetään sanaa ”jengi”. Sitä käytetään oli kyse tiukan järjestäytyneestä tai löyhästi rakentuneesta porukasta. Järjestäytyneestä rikollisuudesta puhuttaessa nostetaan esiin yleensä niin sanotut liivijengit, moottoripyöräjengit, prosenttijengit. Mutta ne ovat vain yksi osa tätä maailmaa.

Jengit tai ryhmittymät voivat olla organisoitumiseltaan erimuotoisia. Osa jengeistä on löyhempiä verkostoja. Osa ryhmittymistä on verkostoitunut kansainvälisesti, osa on paikallisesti toimivia, vähemmän muodollisia jengejä. Esimerkiksi mafialla taustana on usein perhe tai suku. Ryhmittymillä voi

olla niiden itsensä itselleen antamia nimiä, tai nimi voi perustua paikkakuntaan tai alueeseen, jolla ne toimivat. Nimitys voi olla myös viranomaisten antama.

Useimmat rikollisryhmittymät ainakin yrittävät noudattaa selkeää hierarkiaa. Johto tekee strategiset päätökset ja valvoo toimintaa, keskijohto vastaa yksittäisistä alueista, tehtävistä tai ryhmistä, ja operatiivinen taso suorittaa käytännön tehtäviä. Ryhmittymiin kuuluu usein myös liitännäisjäseniä, jotka ovat osa verkostoa mutta joilla ei ole varsinaista jäsenstatusta. He hoitavat erikseen määrättyjä tehtäviä alihankkijoina ja heidän tehtävinään voi olla mitä tahansa A:sta Ö:hön, esimerkiksi asuntojen tai kulkuneuvojen vuokraamista, huumeiden siirtoa, erilaisia hankintoja ja niin edelleen. Rikollisryhmittymien rikollisuus ei onnistuisi, elleivät jotkut ihmiset toimisi mahdollistajina.

Kaikki jengit eivät ole hierarkkisesti jäsenynteitä. Jotkut toimivat löyhinä verkostoina, ilman selkeää diktatorista johtoa. Niiden ongelmana on, että ryhmän sisällä voi syntyä eripuraa. Osa ryhmän jäsenistä saattaa irtaantua ja perustaa oman ryhmittymänsä, ja silloin voi syntyä ja usein syntyykin verisiä konflikteja. Tavoite kaikilla näilläkin ryhmillä on se ikuinen, rikollinen voiton tavoittelu.

Lojaalius on yksi tärkeimmistä rikosryhmittymien periaatteista. Sen pettäminen, esimerkiksi toiminnasta puhuminen ulkopuolisille eli vasikointi, johtaa vakaviin seurauksiin. Hierarkia ja kurinalaisuus ovat myös tärkeitä elementtejä, kaiken pitäisi tapahtua käskyvallan alla. Näin ei kuitenkaan käytännössä aina käy, ja väkivallalla tai sen uhalla luodaan sisäisen kurin ylläpitämiseksi pelkoa.

Ryhmittymät pyrkivät luomaan suhteita viranomaisiin, laillisiin yrityksiin tai politiikkoihin parantaakseen toimintamahdollisuuksiaan ja vaikutusvaltaansa. Viranomainen, joka sulkee silmänsä oikeassa paikassa tai avittaa vaikka erilaisten lupien saamisessa, on kallisarvoinen liittolainen. Tällaisia liittolaisia hankitaan lahjomalla tai painostamalla. Lahjottua viranomaista on helppo käsitellä, hän ei pysty vetäytymään pelistä silloin, kun haluaa. Niin kauan kuin hänestä on hyötyä, hän on orja. Sanonta, että jos antaa pikkurillin pirulle, se vie koko käden, pitää paikkansa lahjottujen viranomaisten kohdalla. Suomessa lahjotulle viranomaiselle rikollisten auttamisen taloudellinen hyöty on pääsääntöisesti pieni. Poikkeuksia toki voi olla, mutta useimmiten puhutaan leivänmurusista, ja kun käry käy, sanktio on tuntuva. Yleensä edessä on vähintään uuden työpaikan etsintä.

Tyypilliset rikokset tehdään siellä, mistä saadaan suurta taloudellista hyötyä. On huumekauppaa, lailliseen liiketoimintaan naamioitunutta rahanpesua, erilaisia petosrikoksia, suojelurahan perimistä, kiristyskiä, velanperintää, kyberrikollisuutta, ihmis- ja asekauppaa. Nykyisin huumausainebisnes on kärjessä, mutta esimerkiksi 1950- ja 1960-luvuilla omaisuusrikokset olivat kovassa huudossa. Ammattikätkijöitä oli paljon, joten anastettua omaisuutta sai helposti muutettua rahaksi. Vain käteinen kelpasi maksuvälineeksi, ja firmojen ja pankkien kassakaapeissa oli sitä yllin kyllin. Silloin syntyi jopa rikollisten kaappimiesten ammattikunta. He osasivat avata kassakaappeja esimerkiksi räjäyttämällä.

Rikoksenteossa osataan aina tietenkin hyödyntää uusinta teknologiaa, kuten nykypäivänä kryptovaluuttoja ja erilaisia viestisovelluksia.

Aina eivät rikollisten kesken asiat suju niin kuin putkeen. Silloin seuraa sisäisiä sanktioita. Esimerkiksi huumausaine-bisneksissä on yleistä, että huume-erät saadaan velaksi. Monesti hankittuja huumausaineita ei saada kaupaksi. Esimerkiksi välittäjän ”alapoka” eli seuraavan portaan jakelija voi jättää maksamatta, jolloin välittäjä jää velkaa ylemmälle tasolle. Ja kun velkaa ei hoideta, sen määrä kasvaa. Silloin velalliselle määrätään ensin sakko, jonka määrään hänen ei ole mahdollista vaikuttaa, ja velan korko ja velkasumma voivat kasvaa mielivaltaisesti.

Huumevelka ei vanhene tai katoa. Se säilyy kunnes se on hoidettu, ja jos ei sitä maksa, joku käy perimässä sen. Silloin ei kyse ole pikku jutusta. Pahimmassa tapauksessa väkivaltainen sanktio on jopa tärkeämpi kuin itse velkaraha, merkki muille, että bisnekset kannattaa hoitaa sopimuksen mukaisesti. Sillä, jos sallitaan, että yksi kusettaa, kohta jokainen puliukko tekee samoin. Bisnes kärsii.

Hoitamattomat velat ja velanperintä ovatkin rikosmaailmassa yleisin syy väkivaltaan. Toki on muitakin syitä, kuten esimerkiksi reviiririidat ja kosto vaikkapa kunnian menettämisestä.

Osa tämän kirjan tarinoista ja tapahtumista on sellaisia, joissa olen itse ollut mukana yhtenä tutkijana. Valikoitujen tarinoiden avulla yritän tuoda esiin rikollisjengien toimintaa ja ajatusmaailmaa sekä sitä, miten se on muuttunut vuosien

mittaan. Käytän tarinoihin liittyvistä henkilöistä pääasiallisesti aliasta tai pelkkää etunimeä. Mielestäni nimet eivät ole oleellisia vaan tarinat.

Helsingissä 28.7.2026

Kentsu

KUINKA JENGIRIKOLLISUUS VALTASI POHJOISMAAT

Kenneth Eriksson teki pitkän uran poliisissa tutkien jengirikollisuutta niin Suomessa kuin Ruotsissakin. Tietokirjassaan *Rikollisjengien Pohjola* hän kertoo kokemuksistaan jengirikosten maailmassa ja valottaa jengien historiaa ja tulevaisuutta Suomessa ja muissa Pohjoismaissa.

Jengirikollisuus ei enää tunne rajoja, mistä on osoituksena ruotsalaisten jengien lisääntynyt aktiivisuus Suomessa 2020-luvulla. Suomi on kuitenkin toistaiseksi säästynyt pahimmalta, ja tässä kirjassa Eriksson kertoo oman näkemyksensä siitä, miten meillä voidaan välttää muiden maiden virheet jengirikollisuuden torjunnassa.

ISBN 978-952-870-348-5

KL 30.16

KANNEN SUUNNITTELU: PERTTU LÄMSÄ

WWW.BAZARKUSTANNUS.FI